

Bilag 2.

Oversættelse.

Stats- og udenrigsminister Jens Otto Krag's indlæg i generaldebatten den 21. september 1967 under De Forenede Nationers 22. Generalforsamling i New York.

Siden den sidste ordinære generalforsamling trådte sammen har verden oplevet en af de alvorligste internationale kriser i mange år — krigen i Mellemøsten i juni måned. FN spiller givetvis en betydningsfuld rolle i Mellemøsten. En af årsagerne til den seneste opblussen var, at FNs fysiske muligheder for at udøve en modererende indflydelse i området var blevet alvorligt indskrænket. Og da den skrøbelige våbenstilstand brød sammen, da våbnene talte deres ildevarslenende sprog, og en hel verden fulgte udviklingen i frygt for dens forfærdende konsekvenser, samledes alle bestræbelser for at standse fjendtlighederne hos FN.

Disse bestræbelser lykkedes, for så vidt som en våbenhvile opnåedes få dage efter fjendtlighedernes udbrud; dette var absolut en stor bedrift.

Desværre giver den udvikling, der siden da har fundet sted i Mellemøsten, ikke anledning til megen optimisme. Der er ingen væsentlige fremskridt gjort med hensyn til at løse de bagvedliggende problemer. Israelske tropper holder stadig de stillinger, de var nået frem til, da våbenhvilen gennemførtes, og de arabiske lande har ikke vist sig beredvillige til at anerkende Israels ret til fred og eksistens. Suezkanalen er lukket for al skibsfart, og ingen ved, hvornår den igen vil blive åbnet. Tusinder af nye flygtninge frister nu den samme skæbne, som andre har kendt i årevis. Det siger sig selv, at FN under disse omstændigheder må søge at finde en løsning på disse brændende spørgsmål. Dette gælder hele medlemskredsen i almindelighed, men stormagterne i særdeleshed. Men stridens parter må selv bidrage til en løsning. Som medlemmer af De forenede

Nationer har de forpligtet sig til at udvise fordragelighed og leve sammen i fred med hverandre som gode naboer. I overensstemmelse med denne højtidelige forpligtelse bør de søge en løsning i henhold til bestemmelserne i pagtens artikel 33. Under alle omstændigheder vil parterne bedst kunne øve virkelig indflydelse på sådanne ordninger, som er nødvendige for at oprette normale tilstande i Mellemøsten, hvis de tager aktiv del i skabelsen af sådanne ordninger.

Den danske regerings synspunkter hviler på følgende principper, som vi anser for at være af lige stor gyldighed: For det første, landvindinger bør ikke opnås gennem krigshandlinger. For det andet, alle medlemsstater har en fundamental ret til fredelig eksistens. Og for det tredje, Sikkerhedsrådet er det FN-organ, som har hovedansvaret for at forberede og gennemføre en samlet løsning på de udestående problemer. På dette punkt er den danske regering enig med generalsekretæren i, at det ville være til stor hjælp, om han kunne få behørig bemyndigelse til at udpege en særlig repræsentant for Mellemøsten. Endvidere deler vi ganske den opfattelse, at en sådan udnævnt repræsentant kunne mevirke til kritisk at undersøge og harmonisere synspunkterne i området.

Krigen i Vietnam er vedblivende det mørkeste punkt i den internationale situation. I mit land ser man med stadig større bekymring på udviklingen. Det er tragisk, at en politisk løsning på konflikten ikke er i syne til trods for, at der er et almindeligt ønske om at se krigen afsluttet snarest muligt inden for rammerne og på grundlag af Genèveaftalerne af 1954.